

**ОКРЕМІ ПИТАННЯ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ КРИМІНАЛЬНОЇ
ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА УМИСНЕ НЕВИКОНАННЯ СУДОВОГО
РІШЕННЯ (СТ. 382 КК УКРАЇНИ)**

Ключові слова: судове рішення, невиконання, неналежне виконання, звільнення від кримінальної відповідальності, конкуренція кримінально-правових норм, кримінально-правова кваліфікація.

Key words: judgment, failure, improper performance, exemption from criminal liability, competition criminal law, criminal legal qualification.

Постановка проблеми. Виконання остаточного судового рішення будь-якої юрисдикції є завершальною стадією судочинства. Тому створення ефективних та дієвих механізмів забезпечення добровільного або ж примусового виконання судових рішень є необхідним для реалізації завдань, які покладено на судову гілку влади. Також своєчасне та належне виконання окремих судових рішень, які підлягають негайному виконанню та покладаються на особу конкретні зобов'язання (наприклад, ухвала про застосування заходів забезпечення, арешту спірного майна тощо) і постановляються до закінчення відповідного судового провадження та для забезпечення його виконання, є необхідною умовою для можливості виконання судового рішення за наслідками розгляду відповідного спору в суді.

Як зазначає С. О. Іваницький: «відсутність реального виконання значної кількості судових рішень певною мірою зводить нанівець усю складну і тривалу попередню роботу судів, перетворюючи результати цієї діяльності (акти судової влади) на звичайні папірці, що не тягнуть соціально очікуваних наслідків» [1, с. 73]. Тому встановлення кримінальної відповідальності за невиконання судового рішення та диференціація такої відповідальності в залежності від видів судових рішень, суб'єктів вчинення такого злочину, обумовлене необхідністю всебічної охорони належного порядку виконання судових рішень.

Зазначимо, що в Україні існують проблемні питання як у сфері інституційних механізмів правового регулювання порядку виконання судових рішень, так і кримінально-правової охорони встановленого порядку суспільних відносин. Наведене підтверджується також тим, що у п. 4 Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки, затвердженого Указом Президента України від 20.05.2015 року № 276/2015, одним із основних напрямів реформування судочинства та правових інститутів визнано реорганізацію системи виконання судових рішень та підвищення ефективності виконавчого

проводження [2]. Таке завдання вимагає, в тому числі, пошуку механізмів удосконалення засобів кримінально-правової протидії невиконанню судових рішень.

Аналіз досліджень даної проблеми. У юридичній літературі питанням регламентації кримінальної відповідальності з умисне невиконанням судового рішення та суміжних злочинів присвячено значну увагу, зокрема у працях таких науковців, як: Г. І. Богонюк, М. О. Букач, В. І. Борисов, В. А. Головчук, С. О. Іваницький, В. І. Луганський, В. П. Мороз, В. О. Навроцький, О. О. Соболєва, С. П. Старосольська та інші. Проте, залишається багато спірних питань у науці кримінального права та на практиці застосування закону про кримінальну відповідальність щодо з'ясування конститутивних ознак складу злочину, передбаченого ст. 382 КК України, доцільноті поширення відповідальності за ст. 382 КК України на фізичних осіб згідно із змінами, внесеними до цієї статті Особливої частини КК України відповідно до підпункту 3.4. Розділу XII Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7.07.2010 року, розмежування ст. 382 КК України з іншими складами злочинів, що відносяться до системи кримінально-правової охорони порядку виконання судових рішень та інші.

Метою статті є дослідження окремих питань регламентації кримінальної відповідальності за умисне невиконання судового рішення з урахуванням розмежувальних ознак із спеціальними по відношенню до ст. 382 КК України статтями Особливої частини КК України, пошук шляхів удосконалення відповідальності за ст. 382 КК України.

Виклад основного матеріалу. Перш за все зазначимо, що до 2010 року у статті 382 КК України було встановлено відповідальність спеціального суб'єкта — службової особи, за умисне невиконання судового рішення. Згідно із підпунктом 3.4. Розділу XII «Прикінцеві положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7.07.2010 року ст. 382 КК України викладено у новій редакції та у ч. 1 цієї статті встановлено відповідальність за умисне невиконання судового рішення загального суб'єкта — фізичної осудної особи, яка досягла 18 років.

У юридичній літературі неодноразово порушувалося питання щодо доцільноті визначення загального суб'єкта такого злочину, оскільки як процесуальні кодекси України (КПК, ГПК, ЦПК, КАС, КУпАП), так і законодавство у сфері виконання судових рішень, містять механізми примусового виконання рішення суду та встановлюють правові наслідки ухилення від виконання судових рішень різних судових юрисдикцій. В частині визначення предмета злочину, передбаченого ч. 1 ст. 382 КК України залишається проблемним питання щодо визначення предмету такого злочину в аспекті проміжних судових рішень різних судових юрисдикцій, що набирають законної сили з моменту їх проголошення та прямо визначають у процесуальних кодексах правові наслідки їх невиконання, або їх невиконання передбачає собою склад адміністративного правопорушення. Такі судові рішення не можуть бути предметом ст. 382 КК України, проте навіть єдність позицій у науці кримінального права не позбавляє законодавця обов'язку

уточнити диспозицію ч. 1 ст. 382 КК України для забезпечення правової визначеності закону про кримінальну відповіальність у цій частині.

Г. М. Зеленов та В. І. Луганський зазначають, що зміни до ст. 382 КК України щодо встановлення кримінальної відповіальності для фізичних осіб за невиконання судового рішення не відповідає такому принципу криміналізації, як принцип відсутності прогалин в законі й ненадмірності заборони. По-перше, встановлення кримінальної відповіальності для фізичних осіб за невиконання судових актів, якими справа не вирішується по суті, є проявом надмірної криміналізації діяння. Виконання судових актів цього виду необхідно забезпечувати засобами інших галузей права (цивільно-процесуального, господарсько-процесуального, адміністративного тощо) [3, с. 189]. Як наголошує В. П. Мороз, вибірковий аналіз деяких КК зарубіжних держав (Республіки Азербайджан, Білорусі, Молдови, Російської Федерації, Узбекистану) показав, що в більшості з цих держав відповіальність за невиконання судових рішень встановлена лише для службових осіб. Лише в ч. 1 ст. 306 КК Республіки Азербайджан суб'єкт злочину загальний [4, с. 336]. На нашу думку, визначення загального суб'єкта як суб'єкта вчинення злочину, передбаченого у ч. 1 ст. 382 КК України відповідає основним приводам та підставам криміналізації, проте такий законодавчий крок на практиці застосування закону України про кримінальну відповіальність призвів до фактичної відсутності вироків за ч. 1 ст. 382 КК України, за якими засудженим призначається реальне покарання за умисне невиконання вироку, рішення, ухвали, постанови суду, що набрали законної сили, або перешкоджання їх виконанню.

Так, згідно даних судової статистики, у 2014 році за ч. 1 ст. 382 КК України розглянуто проваджень щодо 178 осіб. З них засуджено 137 осіб. При цьому, звільнено від кримінальної відповіальності з різних підстав, передбачених у Загальній частині КК України 80 осіб, застосовано положення ст. 69 КК щодо 12 осіб, ст. 75 КК України щодо звільнення від покарання з випробуванням застосовано до 64 осіб. У 2015 році ці показники становлять: розглянуто проваджень щодо 91 особи. З них засуджено 66 осіб, вилучено 3 особи. Звільнено від кримінальної відповіальності 42 особи. Застосовано положення ст. 69 КК України до 2 осіб, ст. 75 КК України щодо звільнення від покарання з випробуванням застосовано до 28 осіб. У 2016 році ці показники становлять: розглянуто проваджень щодо 49 осіб, з них засуджено 40. Звільнено від кримінальної відповіальності 18 осіб. Застосовано положення ст. 69 КК України до 2 осіб, ст. 75 КК України щодо звільнення від покарання з випробуванням застосовано до 23 осіб [5]. Таким чином, можемо констатувати, що судовий розгляд таких проваджень як правило завершується звільненням від кримінальної відповіальності або ж звільненням від покарання з випробуванням. При цьому в багатьох випадках не досягається основна мета загальної превенції у ч. 1 ст. 382 КК України, оскільки судове рішення, невиконання якого утворює склад відповідного злочину, залишається невиконаним.

Окрім науковці висловлюють пропозиції щодо можливості

встановлення спеціального виду звільнення від кримінальної відповідальності за вчинення злочину, передбаченого у ст. 382 КК України. На думку В. П. Мороза, слід обґрунтувати встановлення умов, за яких особа може бути звільнена від кримінальної відповідальності [4, с. 337]. Ми підтримуємо таку пропозицію щодо злочину, передбаченого у ч. 1 ст. 382 КК України враховуючи таке. По-перше, встановлення у ст. 382 КК України окремих механізмів звільнення від кримінальної відповідальності фізичних осіб, умовою якого була б позитивна пост кримінальна поведінка особи у вигляді виконання рішення суду до притягнення особи до кримінальної відповідальності може розглядатися як дієвий механізм обов'язкового усунення шоди, завданої відповідним злочином саме фізичною особою, оскільки засудження за ч. 1 ст. 382 КК України без виконання судового рішення, від якого особа умисно ухилилася не досягає цілей кримінально-правової охорони відповідного порядку суспільних відносин. Д. П. Письменний зазначає, що передумова спеціального виду звільнення від кримінальної відповідальності — учинення особою визначеного у законі, закінченого злочину (злочинів), підставою ж виступає певний комплекс позитивного посткримінального діяння, здійснення якого свідчить про втрату особою суспільної небезпечності, ніяких умов щодо подальшої поведінки звільненої особи закон не передбачає; суспільна корисність позитивного посткримінального діяння визначається запобіжним впливом щодо вчинення певного виду злочинів та злочинності у цілому [6, с. 241–242]. П. В. Хряпінський як різновид врахування позитивної пост кримінальної поведінки визначає нейтралізацію, мінімізацію або відшкодування суспільно-небезпечних наслідків (відвернення шоди інтересам України, повернення власнику транспортного засобу, сплата податків, зборів (обов'язкових платежів, відшкодування шоди, завданої державі їх несвоєчасною сплатою тощо) [7, с. 93]. Таким чином, на нашу думку, виконання судового рішення фізичною особою до притягнення до кримінальної відповідальності за ч. 1 ст. 382 КК України повинно становити єдину та обов'язкову умову такого спеціального виду звільнення від кримінальної відповідальності.

По-друге, аналіз судової практики наочно демонструє, що різні види звільнення від кримінальної відповідальності, або ж покарання широко використовуються судами у таких кримінальних провадженнях. По-третє, таке законодавче рішення надає можливість врахувати у законодавстві України про кримінальну відповідальність принцип економії кримінальної репресії шляхом заохочення позитивної пост кримінальної поведінки. По-четверте, ч. 1 ст. 382 КК України сформульована за ознаками об'єктивної сторони як злочин з формальним складом. Наведене підтверджує, що єдиною обов'язковою умовою для спеціального виду звільнення від кримінальної відповідальності фізичної особи має бути лише належне та своєчасне виконання судового рішення.

У цьому контексті варто зазначити, що суспільно небезпечні наслідки як кваліфікуюча ознака передбачена лише у ч. 3 ст. 382 КК України. У науці кримінального права також відсутня єдність позицій щодо доцільності

встановлення кримінальної відповідальності за невиконання судового рішення фізичною особою за відсутності суспільно небезпечних наслідків такого діяння. Так, Г. М. Зеленов пропонує невиконання судового рішення фізичною особою сконструювати як злочин із матеріальним складом, а суспільно небезпечні наслідки сформулювати у вигляді заподіяння істотної шкоди охоронюваним законом правам і свободам громадян, державним чи громадським інтересам або інтересам юридичних осіб, тобто запозичити одну із кваліфікуючих ознак, передбачених ч. 3 ст. 382 КК України [3, с. 190]. Натомість Г. І. Богонюк пропонує виключити поняття «заподіяння істотної шкоди охоронюваним законом правам і свободам громадян, державним чи громадським інтересам або інтересам юридичних осіб» із кваліфікуючих ознак, що передбачені у ст. 382 КК України [8, с. 11]. Таким чином, на думку Г. І. Богонюк, усі склади злочинів у ст. 382 КК України мають бути сформульовані як формальні.

Доцільність встановлення суспільно небезпечних наслідків як обов'язкової ознаки складу злочину, передбаченого у ч. 1 ст. 382 КК України вимагає окремого дослідження. Водночас варто наголосити на тому, що чинна редакція ч. 1 ст. 382 КК України дозволяє при конструюванні у ч. 5 ст. 382 КК України спеціального виду звільнення від кримінальної відповідальності враховувати лише факт виконання судового рішення фізичною особою.

Таким чином, пропонуємо доповнити ст. 382 КК України положенням, згідно з яким особа, яка вчинила діяння, передбачені частиною першою цієї статті, звільняється від кримінальної відповідальності, якщо вона до притягнення до кримінальної відповідальності повністю здійснила виконання судового рішення.

Варто зазначити, що встановлення у ч. 1 ст. 382 КК України відповідальності загального суб'єкта на практиці застосування кримінального закону призводить до труднощів у розмежуванні загальної (ст. 382) та спеціальних кримінально-правових норм (статті 388, 389 КК України) в частині неправильної кваліфікації діянь, що підпадають під ознаки ст. 389 КК України за ч. 1 ст. 382 КК України, а інколи призводить до порушення принципу *non bis in idem* (не двічі за одне) у випадках кваліфікації за сукупністю за ч. 1 ст. 382 та ч. 1 ст. 388 КК України, коли особа в ході виконавчого провадження не надає описане або ж заарештоване майно для примусової реалізації на виконання остаточного судового рішення [9].

Відсутність врахування складових системи кримінально-правового забезпечення порядку виконання судових рішень призводить до неправильної кримінально-правової кваліфікації фактично вчиненого. Наведене стосується питань розмежування статей 382 та 389 КК України. Так, наприклад, згідно вироку Бродівського районного суду Львівської області від 19.02.2016 року ОСОБУ_1 засуджено за ч. 1 ст. 382 КК України. Судом встановлено, що ОСОБА_1 вироком Бродівського районного суду Львівської області від 16.09.2011 року засуджено за ч. 3 ст. 185 КК України до покарання у виді позбавлення волі на 3 роки 6 місяців і 10 днів.

року ухвалою Шевченківського районного суду м. Львова невідбути частину призначеного покарання замінено більш м'яким покаранням у виді 240 годин громадських робіт. Однак із призначеного судом кримінального покарання ОСОБА_1 відпрацював лише 100 год. громадських робіт, а в подальшому не з'являвся без поважних на те причин, чим умисно не виконав ухвалу суду, що набрала законної сили та вчинив злочин, передбачений ч. 1 ст. 382 КК України [10]. Водночас, судом не надано оцінки тому факту, що після заміни покарання відповідно до вимог ст. 82 КК України, правові наслідки невиконання судового рішення у кримінальному провадженні мають встановлюватися з огляду на фактично вчинене ухилення від призначеного (заміненого) у встановленому законодавством порядку покарання. Оскільки ОСОБА_1 ухилився від виконання покарання, не пов'язаного з позбавленням волі, його дії підлягали кваліфікації за ч. 2 ст. 389 КК України. Така спеціальна норма в повній мірі враховує вчинене та є спеціальною до ст. 382 КК України.

При цьому у ст. 389 КК України встановлено відповідальність за ухилення від відбування покарання, не пов'язаного із позбавленням волі. Хоч за загальним правилом покарання за вчинений злочин визначається судовим рішенням у формі вироку, це не означає, що ухвали судів під час виконання вироків, якими замінюються вид покарання не є предметом ст. 389 КК України. Проте аналіз судової практики свідчить про різну судову практику із зазначеного питання, оскільки неврахування співвідношення між статтями 382 та 389 КК України як загальної та спеціальної норм та неправильна кваліфікація трапляється і у випадках невиконання постанов суду про заміну одного виду покарання на інший. Зокрема згідно вироку Червоноградського міського суду Львівської області від 16.12.2015 року ОСОБУ_2 засуджено за ч. 1 ст. 382 КК України. оскільки ОСОБА_2 07.02.2012 року засуджений Червоноградським міським судом Львівської області за ст. 185 ч. 1 КК України до штрафу у розмірі 1700 гривень. 29.05.2012 року постанововою Червоноградського міського суду Львівської області покарання у виді штрафу замінено на 240 годин громадських робіт, від виконання якого засуджений умисно ухилився [11]. Такі дії ОСОБА_2 кваліфіковано як умисне невиконання постанови суду, що набрала законної сили, тобто злочин, передбачений ч. 1 ст. 382 КК України, хоча фактично вчинене підпадає під ознаки складу злочину, передбаченого ч. 2 ст. 389 КК України.

М. О. Букач пропонує, з метою запобігання проблем під час кваліфікації розглядуваного злочину, ч. 1 ст. 382 КК України доповнити положенням такого змісту: «..., за відсутності ознак злочинів, передбачених статтями 164, 165, 166, 388, 389, 389-1, 390, 391, 392, 393, 394, 395 цього Кодексу» [12, с. 4-5]. Проте, вважаємо більш правильним та доцільним забезпечити як у законодавстві України про кримінальну відповідальність, так і у правозастосовній практиці чіткість розмежувальних ознак загальної та спеціальних статей, що складають систему кримінально-правового забезпечення охорони порядку виконання судових рішень, що передбачає розгляд такої системи на предмет повноти та цілісності об'єкта кримінально-

правової охорони з метою усунення колізій таких кримінально-правових норм, а також прогалини у кримінально-правовій охороні відповідного порядку суспільних відносин.

У цьому контексті варто зазначити, що в окремих випадках суди констатують наявність прогалини у кримінально-правовій охороні порядку виконання судових рішень у кримінальному провадженні, та доходять до висновку про те, що ухвали про заміну визначеного вироком суду покарання більш м'яким (в порядку ст. 82 КК України, або ж ухвали про заміну в порядку перерахунку за ст. 72 КК України одного покарання на інше), не отримують кваліфікації як за ст. 382, так і за ст. 389 КК України. Так, згідно вироку Кіровоградського районного суду Кіровоградської області від 25.11.2016 року ОСОБУ_1 за ч. 1 ст. 382 КК України визнано невинним та вилучено за відсутністю в його діях складу кримінального правопорушення. Так, досудовим слідством ОСОБА_1 обвинувачувався в тому, що 15.07.2014 року його засуджено Кіровоградським районним судом Кіровоградської області за ч. 1 ст. 309 КК України до покарання у виді штрафу у розмірі 1360 гривень, який замінено в подальшому на покарання у виді 80 годин громадських робіт, від виконання якого засуджений ухилився. Вилучуючи ОСОБУ_1 суд вказав, що відповідно до ч. 5 ст. 52 КК України ухilenня від покарання, призначеного вироком суду, має наслідком відповідальність, передбачену ст. ст. 389 та 390 КК України. Враховуючи, що ОСОБА_1 призначено покарання у виді громадських робіт не за вироком суду, а на підставі іншого судового рішення — ухвали в порядку зміни покарання, його притягнення до кримінальної відповідальності за ст. 389 КК України також виключається [13].

На нашу думку, така позиція суду є спірною з огляду на те, що не в повній мірі відповідає вимогам законодавства України про кримінальну відповідальність, оскільки у ст. 389 КК України йдеться про ухilenня від відбування покарання та не встановлено обмежень щодо ухilenня від виконання саме за вироком суду.

Разом із цим, у ч. 5 ст. 52 КК України зазначено про те, що ухilenня від покарання, призначеного вироком суду, має наслідком відповідальність, передбачену статтями 389 та 390 цього Кодексу. Аналіз цього положення Загальної частини КК України і надає можливість визначати предмет злочину у ст. 389 та 390 КК України виключно судове рішення у формі вироку. Для усунення відповідної прогалини у кримінально-правовій охороні порядку виконання судових рішень пропонуємо внести доповнення до ч. 5 ст. 52 КК України та встановити, що ухilenня від покарання, призначеного вироком, ухвалою або постановою суду, має наслідком відповідальність, передбачену статтями 389, 389-1 та 390 цього Кодексу, що дозволить врахувати види судових рішень, якими можуть визначатися вид та розмір покарання засудженному. Зазначимо, що схожу позицію стосовно удосконалення ч. 5 ст. 52 КК України обґрунтуете С. П. Старосольська, яка пропонує виключити у ч. 5 ст. 52 КК України слова «призначеного вироком суду» [14, с. 194].

Додаткова вказівка на настання відповідальності, передбаченої у ст. 389-1 КК України надасть можливість врахувати у Загальній частині КК України внесені доповнення до Особливої частини КК України у зв'язку із введенням кримінального процесуального інституту угод у кримінальному провадженні та встановлену спеціальну кримінально-правову охорону порядку їх виконання кримінально-правовими засобами.

Висновки. Отже, пропонуємо доповнити ст. 382 КК України положенням, згідно з яким особа, яка вчинила діяння, передбачені частиною першою цієї статті, звільняється від кримінальної відповідальності, якщо вона до притягнення до кримінальної відповідальності повністю здійснила виконання судового рішення, що надасть можливість забезпечити реалізацію принципу економії кримінальної репресії в аспекті притягнення до кримінальної відповідальності загального суб'єкта за вчинення злочину, передбаченого у ч. 1 ст. 382 КК України.

З метою врахування забезпечення повноти та цілісності кримінально-правової охорони порядку виконання судових рішень у кримінальному провадженні, пов'язаних із виконанням покарань, не пов'язаних із ізоляцією від суспільства вважаємо за необхідне у ч. 5 ст. 52 КК України встановити, що ухилення від покарання, призначеного вироком, ухвалою або постановою суду, має наслідком відповідальність, передбачену статтями 389, 389-1 та 390 КК України.

Список використаних джерел:

1. **Іваницький С. О.** Невиконання судових рішень: основні форми та шляхи протидії (за матеріалами судової практики притягнення до кримінальної відповідальності) / Іваницький С. О. // Судова апеляція. — 2011. — № 2 (23). — С. 72–77.

2. Про Стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 роки [Електронний ресурс] : Указ Президента України від 20.05.2015 № 276/2015/. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/276/2015>.

3. **Зеленов Г. М.** Вдосконалення законодавства про кримінальну відповідальність за невиконання судового рішення. Теоретичні та прикладні проблеми кримінального права України : матеріали міжнар. наук.-практ.конф., м. Луганськ, 20–21 травня 2011 р. / Зеленов Г. М, Луганський В. І. ; редкол.: Г. Є. Болдарь, А. О. Данилевський, О. О. Дудоров та ін. ; МВС України, Луган. держ. ун-т внутр. справ ім. Е. О. Дідоренка. — Луганськ : РВВ ЛДУВС ім. Е. О. Дідоренка, 2011. — С. 188–191.

4. **Мороз В. П.** Деякі питання кримінальної відповідальності за невиконання судових рішень. Теоретичні та прикладні проблеми кримінального права України : матеріали міжнар. наук.-практ.конф., м. Луганськ, 20–21 травня 2011 р. / Мороз В. П. ; редкол. : Г. Є. Болдарь, А. О. Данилевський, О. О. Дудоров та ін. ; МВС України, Луган. держ. ун-т внутр. справ ім. Е. О. Дідоренка. — Луганськ : РВВ ЛДУВС ім. Е. О. Дідоренка, 2011. — С. 335–337.

5. Офіційний веб-портал «Судова влада України» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://court.gov.ua/sudova_statystyka
6. **Письменний Д. П.** Підстави звільнення від кримінальної відповідальності та проблеми їх процесуального застосування: Новий Кримінальний кодекс України: Питання застосування і вивчення : матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (Харків, 25–26 жовтня 2001 р.) / Письменний Д. П. ; редкол. В. В. Стасис та ін. — К. ; Х. : Юрінком Інтер, 2002. — С. 240–242.
7. **Хряпінський П. В.** Спеціальне звільнення від кримінальної відповідальності: узгодженість кримінального та кримінального процесуального законів України / Хряпінський П. В. // Право і суспільство. — 2013. — № 1. — С. 90–97.
8. **Богонюк Г. І.** Кримінально-правова характеристика невиконання судового рішення : дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.08: «Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право» / Богонюк Г. І. — Львів, 2016. — 201 с.
9. Вирок Рожнятівського районного суду Івано-Франківської області від 29 листопада 2013 року / справа № 913/1566/2012 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/35763821>
10. Вирок Бродівського районного суду Львівської області від 19 лютого 2016 року / справа № 439/1716/15-к [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/61382165>
11. Вирок Червоноградського міського суду Львівської області від 16 грудня 2015 року / справа № 459/3948/15-к [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/54468757>
12. **Букач М. О.** Кримінальна відповідальність за невиконання судового рішення / автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.08: «кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право» / Букач М. О. — Харків, 2017. — 18 с.
13. Вирок Кіровоградського районного суду Кіровоградської області від 25 листопада 2016 року / справа № 390/757/16-к [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/62968746>
14. **Старосольська С. П.** Кримінальна відповідальність за ухилення від відбування покарань, не пов'язаних із ізоляцією особи / дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.08: «кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право» / Старосольська С. П. — Львів, 2016. — 243 с.

Анотація

У статті досліджуються питання кримінально-правової регламентації відповідальності за умисне невиконання судового рішення. Обґрунтovується необхідність доповнення ст. 382 КК України новою частиною п'ятою, в якій пропонується встановити спеціальний вид звільнення загального суб'єкта від кримінальної відповідальності за умисне невиконання судового рішення за умови виконання судового рішення до притягнення до кримінальної відповідальності. За результатами аналізу судової практики доведено

необхідність внесення доповнень до ч. 5 ст. 52 КК України для усунення прогалин у кримінально-правовій охороні порядку виконання судових рішень.

Annotation

The article consider with the issue of criminal liability of legal regulation by willful failure judgment. The necessity of amendments century. 382 of the Criminal Code of Ukraine new paragraph five, which is proposed to establish a special kind of general exemption subject to criminal liability for willful failure judgment subject to enforcement for prosecution. The analysis of judicial practice necessity of amendments to part. 5. article 52 Criminal Code of Ukraine to address gaps in the criminal protection order enforcement.